

stiller sig paa det af det ærede Medlem saaledes angivne Standpunkt, at være glad ved overhovedet at naa fremad, medens det ikke har saa meget at sige, om man skal tage Vejen i nogle flere Skridt, naar man dog blot naar fremad. Naar det ærede Medlem udtalte sin Beredvillighed til Samarbejde med alle Sider af dette Ting, saa skal jeg for mit eget og det Partis Vedkommende, som jeg har den Ære at repræsentere, sige, at der ganske sikkert for vort Vedkommende findes en lignende Beredvillighed for at naa til et gavnligt og godt Resultat.

Jeg har i øvrigt nærmest taget Ordet for at dvæle lidt ved den finansielle Situation i det hele og store. Jeg tror nemlig, at det har overordentlig stor Betydning at komme til fuld Klarhed herom, fordi det spiller ind ikke blot paa Spørgsmaalet om selve Finanslovens Fremme og de Bevillinger, man passende kan give der, men ogsaa spiller ind paa andre Omraader, særlig Spørgsmaalene om Skatteforandringer og ny Skattelove. Jeg finder saa meget mere Anledning til at dvæle herved, som der i det hele er en Tilbøjelighed til at se mindre klart og mindre rigtigt paa hele den finansielle Situation. Til Dels skyldes dette selve den misvisende Form, vore Statsregnskaber og vore Finanslove have. Jeg anfører ikke dette som en Anke eller Bebrejdelse mod den højtærede Regering, fordi denne ikke har søgt en Forandring paa dette Punkt. Jeg ved kun alt for vel, at det navnlig er dette Tings Konservatisme paa dette Omraade, der i en Række af Aar har staaet som en Hindring for her at komme til en bedre, klarere og korrektere Affattelse. Jeg tror, at man i Almindelighed maa erkende, at vi ere komne ind i en gunstig Finansperiode. Indtægterne vise en stærk Tendens til Stigning. Man har i de forløbne Aar opnaaet et gunstigere Resultat, end man havde turdet forudse, og man tør derfor muligvis ogsaa paaregne, at det kommende Aar vil vise et noget bedre Resultat end for Tiden, noget, der imidlertid er højst usikkert. Men jeg kan dog aldeles ikke erkende, at det har været en glimrende Finansperiode, vi have befundet os i og nu befinde os i. Jeg kan ikke erkende, at der virkelig er de Fremskridt i vor finansielle Status, som man i Almindelighed kommer til, og som man kommer til efter den Maade, hvorpaa man i Almindelighed plejer at opføre de vedkommende Poster paa Budgettet. Over for den sidste ærede Taler (F. Bojsen)

skal jeg straks bemærke, at det skyldes en Fejltagelse af ham, naar han anførte, at det sidste Statsregnskabs nominelt mindre gunstige Resultat simpelthen skyldtes den Omstændighed, at man havde undladt at tage til Indtægt de 6,700,000 Kr. ved Realisationen af Obligationer til Jærnbaneanlæg. Dette er en Fejltagelse. Grunden til, at man ikke har taget dem til Indtægt, er for en væsentlig Del ganske sikkert den, at man allerede i de foregaaende Aar har realiseret en væsentlig Del af dette Beløb. Af den Opgørelse, der findes i Statsregnskabet Side 57, viser det sig, at der var til Rest, til Disposition i det paa-gældende Finansaar, 3,700,000 Kr., saa at det i alt Fald kun kunde være Halvdelen af Beløbet, der kunde være Tale om at realisere til Jærnbaneanlæg. I øvrigt er jeg ganske af den Mening, som det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod ham ret, ogsaa syntes at være af, at der ikke vil være egentlig Grund til strengt at holde sig til den Bemyndigelse, der er givet til at tilvejebringe Midlerne til Jærnbaneanlæg ved Laan, naar dette ikke er fornødent. Naar man i 1894 særlig fra den Side, hvortil jeg hører, holdt stærkt paa, at der i de ny Jærbanelove optoges en Bemyndigelse for Regeringen til at tilvejebringe saadanne ved Statslaan, saa var Grunden ikke den, at vi mente, at vedkommende Jærnbaneanlæg vare i og for sig af en saadan Beskaffenhed, at man burde kunne optage Laan for at skaffe sig dem, men Grunden var simpelt hen den, at vi mente, at den daværende finansielle Status var en saadan, at man vanskelig vilde komme til saadanne Jærnbaneanlæg, hvis Nødvendighed fra alle Sider anerkendtes, saafremt man ikke skred til Laan. Naar den finansielle Status forbedres, saaledes at man kan afholde disse Udgifter af de løbende Indtægter, vil jeg for mit Vedkommende betragte det som godt og rigtigt, at man ikke optager Laan. Jeg tror i det hele, at vil man have en rigtig Forstaaelse af Statsregnskabet 1896—97, saa maa man netop af Hensyn til de foretagne finansielle Operationer ved Jærnbaneanlægene se det i Sammenhæng med de to foregaaende Statsregnskaber, og der er saa meget mere Grund dertil, som vi derved staa over for en 3-aarig Rigsdagsperiode, i hvilken Finansloven har været under Rigsdagens Raadighed og Medbestemmelse, og det har jo sin Interesse at se Resultatet deraf. Den Opgørelse, jeg foretager, vil maaske stride ikke saa lidt imod, hvad der fra anden Side gøres gældende, og jeg imødeser